

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΥΘΕΝΤΑ, έσπασα τὸ πόδι μου ! ψιθύρισε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας στενάδοντας.

— 'Εγὼ βῆγαλα τὸν ὄμο μου ! προσέθεσε ἕνας ἄλλος. Ὑποφέρω σάν κολασμένος !

Ὁ μαρκήσιος δὲν μλορούσε· νὰ συνέβη ἀπὸ τὴν κατάπληξή του. Δυσκολευότανε πολὺ νὰ καταλήξῃ πῶς εἶχαν συμβεῖ αὐτὰ τ' ἀκατανόητα πράγματα.

— Τὸ πρᾶγμα καταναίει ἀπίστευτο ! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ γέρος. Ἡ κάποια ἐνέδρα ἔχει στηθεὶ ἐδῶ ἢ συμβαίνει κατὰ τὸ σατανικό.

Ἐσκυψε κάτω γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ στὴ γῆ ἴχνη βημάτων ἢ καμμιὰ ἄλλη ἐνδειξὴ πού θα τοῦ εἰκέτρεινε νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον.

Ἐξάφνα, ἕνα ὑπόκοφο ἐπιφώνημα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Πίσω ἀπὸ τὰ ἄλογα ἀπλωνόταν ἕνα τέλμα αἵματος. Ὁ μαρκήσιος κατάλαβε τότε ἀμέσως τὴ συνέβην.

— Τώρα ξεγίνεται τὸ πρᾶγμα. Διερώννεται. Τραυματίσαν τὰ ἄλογα τὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ περπατήσουν...

Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἀμτριβολία πῶς εἶχε στηθεὶ ἐνέδρα. Μὰ ποὺς τὴν εἶχε στηθεὶ ; Καὶ γιὰ ποιοὺς σκοτεινοὺς σκοποὺς ;

Μονάχα ὁ Μονμορασανὸς ἤξερε πῶς ὁ Σίμων Βάζας ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ δάσος. Ὤστόσο ὁ μαρκήσιος δὲν μποροῦσε νὰ ὑποπτεῖν τὴ σταυλάρχη γιὰ μιὰ τόσο τερατώδη συνωμοσία. Ἐπειθεὶ τότε εἰς οὐ θύγατρον φυγάδες, μὴ τολμώντας ν' ἀντιμετρηθῶν με ἀπερασπιστικοί· καὶ ὠπλισμένους καλὰ στρατιώτας, ἔκαναν τὴν ἀναστροφή αὐτῆ κρᾶξῆ τῆς ἐνέδρας, γιὰ νὰ τοὺς ἐδικηθῶν ἐκ τοῦ ασφαλοῦς.

Καὶ ὁ μαρκήσιος, ἀφοῦ βοήθησε τοὺς ὑπηρέτας του ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοῦ ἱμάντας τῶν ἀλόγων καὶ τοὺς βῆλα ν' ἀκουμπήσουν πάνω σὲ δέντρα, γιὰ ν' ἀνακουφίζων λιγάκι οὐ πόνοι τους, τοὺς εἶπε :

— Τὸ βλέπετε καὶ μόνοι σας πῶς τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω περισσότερο. Εἶνε ἀνάγκη μεγάλη νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου. Ὀπλισθῆτε ὅμως με θάρρος καὶ ὑπομονή. Τοὺς πρώτους στρατιώτας τοῦ Μονμορασανὸς πού θα συναντήσω στὸ δρόμο, θὰ σὰς τοὺς στείλω γιὰ νὰ σὰς παρουν καὶ νὰ σὰς πᾶν στὸ Ἐρυθρὸ Καπλιεὶο ὅπου θὰ βρῆτε ὅλες τὶς ἀκαταύθμενες περιποιησεις.

Καὶ ὁ μαρκήσιος, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια, γύρισε πίσω νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο του.

Μὰ τὸ ἄλλο εἶχε ξεφραγισθεῖ !

Μονάχα ἕνα κομμάτι σχοινιοῦ, πού κρεμότανε ἀπὸ ἕνα κλωνάρη τοῦ δέντρου, καὶ τὸ ὅλοιο φαίνοντανε κρεμένο με μαχαίρι, ἔδειχνε τι εἶχε συμβεῖ.

Ὁ μαρκήσιος ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνηση πού φανέρωνε τὴ μανία του καὶ, βγάζοντας τὸ σπαθὶ του ὄπ' τὴ θήκη, ἀνέκραξε με βροντώδη φωνή, ἀποτεινόμενος στοὺς ἀγνωστούς ἐχθρούς του :

— Παρουσιάσθητε λοιπὸν μπροστὰ μου, βρωμεροὶ κακοῦργοι ! Κανεὶς ἀπὸ σὰς δὲν τολμάει νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ μου ; Βλέπετε πολὺ καλὰ πῶς εἶμαι μόνος καὶ πῶς μονάχα τὸ εἶφος μου ἔγω γιὰ νὰ με ὑπερασπίσῃ. Ἄς εἶσθε δέκα, ἄς εἶσθε ἑκοσά, ὅσοι καὶ ἂν εἶσθε, δὲν σὰς φοβοῦμαι. Σὰς προκαλῶ νὰ παρουσιασθῆτε μπροστὰ μου !..

Εἰσπνέθη ὅμως σιγῇ ὑποδέχθηκε τὴν ἱπποτικὴ αὐτῆ πρόσκληση, τὴν ἄξια ἐνὸς γενναίου εὐγενούς.

Ἡ μανία τοῦ μαρκησιοῦ ὑπεχώρησε σιγά-σιγά στὴν ἀδημονία του πού ὀλοῦνε αὐτίαν.

— Τὶ νὰ κάνω, τί νὰ κάνω ! ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔκανε τὴ σκέψιν νὰ περμῆναι νὰ γυρίσουν οἱ Ἰσπανοὶ ὀπλοφόροι τοῦ δὸν Ζαν Λοπέθ Ἐσκούλαρα, γιὰ νὰ δαεινέσθῃ ἀπ' αὐτοὺς κανένα ἄλλογο.

Μὰ πότε θὰ γυρνοῦσαν αὐτοὶ οἱ ὀπλοφόροι ; Καὶ θὰ περνοῦσαν ἀραγε ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο ; Τότε ὁ Σίμων Βάζας θυμήθηκε πῶς τὸ Ἐρυθρὸ Καπλιεὶο δὲν ἦτανε πολὺ μακριὰ ἀπὸ κεῖ.

— Θὰ πάω ἐκεῖ, σκέφθηκε. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὄρα τὸ πολὺ, θὰ εἶμαι ἐκεῖ. Ὁ Ἐρυθρόδοξος θὰ τὰ καταφέρῃ βέβαια νὰ μοῦ βεθῇ ἕνα ἄλλογο. Ὅπως καὶ ἂν ἐχη τὸ πρᾶγμα, θὰ στείλῃ βοήθεια στοὺς ἀνδρας μου.

Καὶ ὁ γηραιὸς μενιστᾶν, ἀφοῦ ἔλαβε αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, τράβηξε δύο πιστόλια ἀπὸ τὶς θή-

κες τῶν τραυματισμένων ἱππων, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σταυροδρόμι.

Οἱ ἀναγνώσται μας γνωρίζουν ἤδη πῶς ὁ κομπούρης μόλις γλύτωσε ἀπ' τοὺς στρατιώται τοῦ Χαιρεμαρία, ἐναπῆγε σὸν σπιτί του πού τοῦ τὸ εἶχανε λεηλατή. Καί, καθισμένος σταυροπόδι στὸ κατόφλι τῆς πόρτας, ἄλλοτε συλλογίζοντανε περιλήπτος τὸ καλὸ κρασί πού τοῦ τὸ ἦτανε οἱ στρατιώται καὶ ἄλλοτε πάλι, θυμότανε τὰ χρυσὰ σκούδα πού τοῦ βάρειναν τὴν τσέπη. Ἡ καρδιά του φούσκωνε ἀπὸ εὐτυχίᾳ καὶ εἶχε τὸ νοῦ του στὸ δρόμῳ ἀπ' τὸν ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ φτάσῃ ὁ εὐπατρίδης πού περιμένε.

Ἄς φνα, διέκρινε μες στὴν οὐχίλῃ τῆ σκιά ἐνὸς ἀνδρός ὁ ὀκοιοσ προχωροῦσε κρατώντας ἀπὸ ἕνα περιστρόφο πῶς κάθε χεῖρ.

— Ὡ ! ὦ ! εἶπε τότε ἀπὸ μέσα του ὁ κομπούρης. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς εἶνε πηλὸς στὸ ἀνάστημα, καλὴ ὄρα σαν τὸ φίλο μου τὸ λογαγὸ ! Ἐχει ἄσπρη μαλλία, ψαρὸ γένειο καὶ φορεῖ ἴουχα σφραμοῦ Φραγκίσκου Α'. Τὸ καπέλλο του εἶνε βελουδένιο με λευκὸ φτερό καὶ χρυσὴ ἀλυσίδα. Τίποτα δὲν τοῦ λείπει ! Εἶνε αὐτός ! αὐτότατος ! κέρατα τὸν κεράτων !

Καὶ ὁ Οὐγγολίνος, βέβαιος πῶς δὲν γελοῖτανε σημάχθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ τράβηξε κατὰ τὸν εὐπατρίδην. Ὅταν τὸν πλησίασε, τοῦ ἔκανε μιὰ βαθυτάτῃ ὑπόκληση καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶμαι ταπεινότερος δούλος τοῦ ἐκλαμπρότατου μαρκησιοῦ Βάζα.

Ὁ πρεσβύτερος, μόλις ἀντίκρυσεν τὸν ἔπαιστο κομποῦρη πού γελοῦσε κτηνωδῶς, ὀπισθοχώρησε με ἀήδεια, σάν νὰ βρεθῆκε μπρὸς σ' ἕνα ἔρπετό.

— Ποιὸ εἶσαι ; τὸν εὐώησε.

— Σὰς δατανάσας ἐκλαμπρότατε. Εἶμαι ὁ φτωχὸς Οὐγγολίνος, ξενοδόχος τοῦ Ἐουσθροῦ Καπλιεῖου καὶ σιγάμῃ γενοκὸρος τοῦ παρεκκλησιοῦ τῆς Ἁγίας Ἄνας, τὸ ὅποιο μισοκρήμισαν οἱ Οὐγενότοι τὴν περασμένη νύχτα.

— Καλὰ, καὶ πῶς με εἶρετε ἐμένα ;

— Μὰ ντόχρος ἀνθρώπος στὴ Γοτιένην πού νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν ἐκλαμπρότατο αὐθνήν τῆς Βαζα ;

— Ἐγὼ πρῶτῃ φορᾷ σὲ βλέπω...

— Βεβαίως, ἐκλαμπρότατε, διότι ὁ ἥλιος δὲν βλέπει τὰ ταπεινὰ σκουλήκια. Μὰ τὰ ταπεινὰ σκουλήκια βλέπουν τὸν ἥλιο.

— Θέλεις, κύριε Οὐγγολίνε — τοῦ εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος με ἕφος γλυκὸ καὶ εὐπροσγέγορο— θέλεις νὰ κερδίσης πενήνια χρυσὰ σκούδα ;

Ὁ κομπούρης ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Αὐτὴ καὶ δὲν εἶνε βροχὴ ἀπὸ σκούδα, εἶπε ἀπὸ μέσα του. Εἶνε καταιγὶς ἀπὸ χρυσὰ νομισματα !..

Καί, σκύβοντας ὅσο πιὸ πολὺ μπορούσε πρὸς τὴ γῆ, εἶπε δυνατὰ :

— Δὲ ζητῶ τίποτα καλύτερο, ἐκλαμπρότατε ! Τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ κερδίσω τὰ πενήντα αὐτὰ σκούδα ;

— Διὸ πρᾶγματα, τοῦ ἀποκρίθηκε

ὁ μαρκήσιος. Πρῶτο νὰ μοῦ προμηθεύσης ἕνα ἄλλογο. Εἶνε εὐκολὸν αὐτό :

— Εὐκολώτατον, αὐθέντα. Μονάχα πού...

— Τί μονάχα ;..

— Μονάχα πού γιὰ νὰ πάω νὰ πάρω τὸ ἄλλογο ἀπὸ κεῖ πού βρίζεται, χρειάζεται μιὰ δολιχλήρη ὄρα...

— Δὲν περᾶει, θὰ περιμένο ..

Ὁ ἐκλαμπρότατος ἐπρόκειτο νὰ μοῦ ζητήσῃ δύο πρᾶγματα...

— Τὸ δεύτερο εἶνε νὰ στηρίξῃ βοήθεια στοὺς ὑπηρέτας μου πού τοὺς ἄφησα στὸ δάσος, μιὰ λεύγα περιτὸν μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ...

— Θὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τοὺς περιποιηθῶ, μόλις σοῦ φέρω τὸ ἄλλογο.

— Νά, πάρε τώρα τὰ λεφτά σου τοῦ εἶπε ὁ μαρκήσιος καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα βαλάντιο γεμάτο. Πήγαινε καὶ φρόντισε νὰ γυρίσης ἀμέσως.

Ὁ Οὐγγολίνος τσέπασσε τὸ βαλάντιο καὶ ἐλαφρὸς σάν φτερό, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ἐκίνησε νὰ φύγῃ, λέγοντας ἀπὸ μέσα του :

— Πενήντα χρυσὰ σκούδα καὶ πενήντα μᾶς κάνουν ἑκοσά. Οἱ στρατιώται τοῦ Χαιρεμαρία μποροῦν τώρα νὰ κάνουν τὸ μαγαζὶ μου, ἂν τοὺς ἀρέση. Ἐγὼ ἀπέλυστα ! Εἶμαι ἐξασφαλισμένος !..

Ὅταν ὁ Βάζας ἔβριμε ἄπονος, μπῆκε στὴν καλῆρα.

— Ἐ' ἀργῶς πολὺ, εἶπε. Τὶ θὰ βάλῃ ἄραγε με τὸ νοῦ του ὁ Μονμορασανὸς !..

Ὁ πλοῦσιος εὐπατρίδης εἶχε τὴν ἐπιθερμίδα λιγώτερο σκληρὴ καὶ τὴν ὀσφρηση λεπτότερη ἀπὸ τὸν λογαγὸ Φερουλλιάκ. Ἡ ἀκαθάρσια τοῦ πανδοχιοῦ, οἱ βρώμικοι τοίχοι, οἱ ἀράχνες πού ἔφταναν τὸν ἴστωῦς των σὶς γωνιὰς τῶν τοίχων, ὄλο ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον, ἔκανε τὸ μαρκήσιο νὰ αἰσθανθῇ ἀήδεια.

(Ἀκολουθεῖ)

— "Ὅλα πᾶνε καλὰ..."